

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O! kiere siel, som bliver ey

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O! kiere siel, som bliver ey", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid126233/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

ANDEN PART

1. Om Salighedens orden. 210

Nr. 104.

Mel. GUD Fader udi Himmerig.

O! kiere siel, som bliver ey
Rel henge her paan jorden,
Forstaa dog livets relte vey
Og salighedens orden.

2. Gud Fader, Søn og Hellig Aand
Een evig Gud vi ærer,
Som alting med sin Almagts haand
Har skabt, og alting bærer.

3. Hand skabte Adam og hans brudd
I sielene saa klare,
At ingen nu kund bænke ud
Hvor deylige de vare.

4. Guds billede fuldkomne glands
Var dem i hiertet givet,
Høy viisdom i forstand og sands
Og hellighed i livet.

5. Men Adam blev fra Gud forvendt
Med Eva til at synde,
Og dermed havde de fortient
Guds evig vredes brynde.

Overskrift: *Om Salighedens orden*] En Psalmie, Hvor Salighedens Orden kortelig er beskrevet. I.
Nr. 104. ID:7. 1, 3; livets] Livsens 1. 2, 2: een] en ID: 5, 1: fra] for ID: 5, 3:
havde] have ID:1.

Nr. 104. Original. — 1, 3: livets veg] Jer. 21, 8. — 1, 4: salighedens orden] Salmens indhold viser, at udtrykket næppe står i den sterlige betydning: saliggørelsens orden (ord. salutis) om rækken af de tre i den personlige (relæspræces, som må genantimles af mennesket (kaldelse, oplysning, genfædelse o. s. v.). Det er snarere ment i almindelighed om hele den ordning. Gud har truffet til menneskers frøse. — 4, 1: 1. Mos. 1, 26-27. — 5, 1: forvendt] venist bort, ledt på afveje. — 5, 4: brynde] brand.

6. Vort hele kijøn har Adams sind,
Enhver er ond, som fødes,
Og skyldig til med satan ind
I helvede at stødes.

7. Al verden er i sin natur
Til evig pine skyldig,
I verden fandtes ingen euar
Mod denne skade gyldig.

8. Da ynkedes i evighed
Gud over verdens plage,
Og sendte selv sin sørn hened,
Vor jammer bort at tage.

211 9. Guds sørn til vores glæde lod
 Sig af en jomfru føde,
 Og gjorde for al verden bod,
 Da hand paa korset døde.

10. Saa vil nu Gud for JEsu død
 Sig over os forbarme,
 Al verden tage i sit skjød
 Og milde naades arme.

11. Men da maa ingen mere hen
 I verdens lysler rende,
 Men skal derfra til Gud igien,
 Og grundig sig omvende.

12. Den Hellig Aand tilbyder ved
 Sit ord og sacramente
 Guds naade, kierlighed og fred,
 Som JESUS os fortiente.

6.1: Klost slægt. — 7, 1-2: Ef. 2, 3. — 8, 1-2: Genklang af Luthers salme »Nu fryste sig hver kristen mand« (»Gud Fader, Son og Hellig Aand«), v. 5; »Da ynkede Gud i evighed Min elende overmaades. — 9, 3: gjorde bod] led straf, skaf-fede soning.

13. I dem hand virker kiendelig,
Som ey mod naaden stride,
Den troe, som altid holder sig
Til JEsu saar og side.

14. Da leve slige siele ey
I verdens lyster mere,
Men lade sig paa livets vey
Ved ordets lys regiere.

15. De elsker Gud af hierge-rod,
De elsker deres nægte,
Og naar dem nogen staarer imod,
Da sige de hans bestre.

16. De vaage, stride, hvor de gaaer,
Mod hiergelets onde tanker,
Og JEsu pine, blod og saar
Er deres faste anker.

17. Enhver, som nu saaledes troer,
Og ey fra Gud vil vige,
Hand faaer, saa lyder JEsu ord,
I sandhed himmerige.

18. Men hvo som ey vil vendre om, 212
On lyset ey vil kiende,
Skal bære vredens svare dom,
Og evig, evig braende.

19. Hielp, søde Gud! at alle ind
I naadens orden træde,
At gane i aandens rene sind
Til evig fryd og glæde.

14, 3; *biels]* *Liaens* 1, 15, 3; *nogen]* *noget* *JJ.*

13, 1-2: I dem, som ikke står Guds orde imod, virker han troen. — 13, 4: Jesu . . . side; Joh. 19, 31. — 14, 3-4: Ordspr. 8, 23. — 15, 1-2: Mt. 22, 37-38. — 15, 3-4: Mt. 5, 4f. — V. 17: Job. 3, 16. — 18, 2: Joh. 3, 19. — 19, 2: *naadens orden]* den menneskegruppe, der her modtager nåden, jfr. nr. 163, 11, 8. — 19, 3: *at* for st; *aandens rene sind]* det af Helligånden virkede rene sind.

2. Om Igienfødelsen.

Nr. 105.

Mel. Alleneste Gud i himmerig.

O store GUD! hvad har dog dig
Bevæget til at trykke
I mennesket saa yndelig
Dit billede ædle smykke?
Hvad var den ormessæk da riig,
Den skabte siet sin skaber liig.
I sin fuldkomne lykke!

2. Det gør os nu din godhed klar,
At du, al godheds kilde,
Dit liv, som du selv i dig har,
Os mildt meddele vilde,
At unde sielen arv udi
Din egen hellighed, fordi
Hun var din lyst til hende.

3. Thi har du Adams stand saa stor
Og hellig vildet gjør,
At hand paa held verdens jord
Dit rige kunde føre,
Men selv allene vilde du,
Maus HERRE, GUD og Konge, nu
I sielen boe og raade.

4. Du selv din bolig smykket har,
Skiøn uden til og inde,

Overskrift: *Om Igienfødelsen* | *Om Igienfødelsen II.*
Nr. 105. HJ-7. 1, 3: mennesket | mennesket 4-5, 6-7. 2, 3: dit) det H.

Nr. 105. Oversættelse: O grosser GUD! o højstes gudt, forsatser!, Schr. s. 320. —
1, 2-4: 1. Mos. 1, 26-27. — 1, 5: *hvor* — 2, 4: *mildt* gavnildt. — 2, 5: *at*
for at. — 2, 6-7: *fordi han var din lyst til hende* mæske: fordi Guds hellighed
(han) var, hvad han havde sin glæde (yat) i at give sjælen (hende). L. 5-7 hælder
i originalen: Die helligkeit, die dir bewost, Theilst du uns mit, denn deine lust
ist bey den menschenkindern. — 3, 1: *thi* derfor; *stand* tilstand. — 3, 4: *dit rige*
kunde føre kunne udøve dit herredømme, 1. Mos. 1, 28. — 4, 1: *din bolig* Adam.